

TESSA BAILEY

Een hete bruiloft: Julie & Reed

Wedding dare 1

Vertaald door Janna E. Terlouw

AMSTERDAM · ANTWERPEN

1

Een ontspannend verblijf van zes dagen in het exclusieve Beaver Creek Resort in Colorado, gevolgd door de bruiloft van haar beste vriendin – wat kon er in vredesnaam misgaan?

Julie Piper bracht haar champagneglas naar haar lippen en glimlachte naar de vrouwen die om haar heen geanimeerd zaten te kletsen. Ze had de smaakvolle Osprey Lounge van het resort uitgekozen als de locatie voor Kady's vrijgezellenfeestje, en als het feit dat haar vriendinnen al snel steeds minder stevig op hun benen stonden ergens op duidde, was het wel dat dat een verdomd goeie keus was geweest. De drankjes voor het eten, de lichte maaltijd en de informele inrichting van de lounge waren zorgvuldig gekozen, om er een geslaagde avond van te maken. Nu kon ze achteroverleunen en genieten van de verrukkelijke bubbels die zich door haar lichaam verspreidden. Het was veel te lang geleden dat ze zichzelf wat ontspanning had toegestaan, maar het had iets geruststellends om drie beste vriendinnen om zich heen te hebben die getuige waren geweest van vier jaar aan triomfen en tragedies in haar leven. Ook wel bekend als studententijd.

Kady, de eerste van hen die zou gaan trouwen, had haar een jaar geleden gebeld met het nieuws dat ze verloofd was en had Julie in tranen gevraagd om te helpen met de voorbereidingen voor de bruiloft. Zonder te aarzelen had ze daar ja op gezegd. Binnen hun bijzondere groepje van vier vriendinnen was Julie bekend komen te staan als de planner. Degene die iets van dingen wist te maken. *Energizer Barbie*. Niet bepaald een vleiende bijnaam, maar wel toepasselijk. Ze glimlachte, ze bemiddelde en ze hing de slingers op als er iets te vieren viel. Mensen blij maken was haar topprioriteit.

De keren dat het aanvoelde alsof het glimlachen haar zou vergaan – tja, dan ging ze er maar van uit dat zelfs het plafond in Barbies Droomhuis zo af en toe weleens lekte.

Door middel van een stortvloed aan e-mails en hysterische telefoontjes tussen Kady in Colorado en haarzelf in Atlanta was de bruiloft tot in de kleinste details gepland. Stelde je haar een vraag over bloemstukken of voorgerechtjes, dan kon ze daar dagen over uitweiden. Terwijl ze toekeek hoe Kady trots en met een glimlach van oor tot oor haar ring liet zien aan de serveerster die met een dienblad langskwam, werd Julie eraan herinnerd waarom ze toch zo van plannen en voorbereiden hield. Het eindresultaat stelde nooit teleur.

Regan, met wie ze lid was geweest van dezelfde studentenvereniging en die nu headhunter was in New York City, boog zich over de tafel heen naar Kady toe, waarbij haar kunstig gehighlighte haar in een golf naast haar gezicht viel. ‘Weet Colton wel dat hij trouwt met het legendarische Tri Delt-lid dat ooit in bikini en beenstukken op een mechanische stier heeft gezeten, of was je vergeten dat te vermelden?’

‘Ja hoor, dat heb ik hem verteld,’ snoof Kady trots. ‘Hij vroeg of hij de foto’s mocht zien.’

Regan hief haar glas. ‘Echt een man dus die het waard is om casual seks met onbekenden voor op te geven!’

‘Als ik het me goed herinner heb jij ook nog een rondje op die stier gemaakt, Julie,’ merkte Kady op.

‘Het kan zijn dat ik foto’s van die avond heb, maar misschien ook niet,’ zei Christine, die links van Julie zat, om haar een antwoord te besparen. ‘En ik weet niet of ik ze nou wel of niet heb meegenomen om je ermee te pesten.’

Kady’s mond viel open. ‘Ik had het kunnen weten, mevrouw de onderzoeksjournalist. Toen al had je altijd je camera bij je.’

Zonder iets te zeggen zwaaide Christine zelfingenomen haar felrode haar over haar schouder. ‘Altijd voorbereid!’

‘Ik moet er niet aan denken met wat voor foto’s je mij allemaal zou kunnen chanteren,’ merkte Regan huiverend op. ‘Volgens mij

heb ik flitsen gezien, die avond dat ik tegen het studentenhuis van Chi Omega op klom om hun mascotte van het dak te halen.'

Julie knikte wijs. 'Mm-mm. En dat ook nog in evakostuum.'

'Klopt. Ik was inderdaad in mijn blote kont.' Regan liet zich achterovervallen in haar stoel en haalde haar schouders op. 'Maar hé, op de grond hoorde ik niemand klagen.'

Terwijl ze allemaal kreunden bij die woorden, zag Julie iemand de lounge binnenkomen. Een jonge vrouw die hier helemaal niet op haar plaats leek te zijn, keek met de riem van haar schoudertas in haar handen geklemd het vertrek rond. Omdat ze haar vagelijk herkende, vroeg Julie: 'Kady, is dat Coltons zus?'

Kady keek reikhalzend naar de bar. 'Ja, inderdaad. Julie, kun jij haar gaan halen?'

Julie stond op van tafel en was al halverwege het vertrek voordat Kady goed en wel was uitgepraat. Ze schonk Sophie, die grote ogen opzette, haar allerhartelijkste glimlach en trok haar toen in haar armen. Ze moest lachen toen de andere vrouw als vanzelf zo stijf werd als een plank. Julie had met haar te doen en zette een stap naar achteren. 'Laat je maar niet bang maken door die knuffel, Sophie Brooks. Zo doen we dat nu eenmaal in het Zuiden. Kom, dan bestellen we iets te drinken voor je. Heb je honger? We hebben verrukkelijke krabkoekjes. Ik wist niet wat ik meemaakte toen ik mijn tanden erin zette.'

Sophie bleef strak naar Julies mond kijken, alsof ze niet kon geloven dat iemand zoveel woorden achter elkaar kon zeggen zonder tussendoor adem te halen. Julie slaakte een zucht. Ze was eraan gewend dat ze zo werd aangekeken. 'Eh... dank je. Nee, ik heb geen honger.' Ze glimlachte even zenuwachtig. 'Maar ik zou wel graag iets met jullie willen drinken.'

Julie nam haar bij de arm en voerde haar mee naar de tafel. 'Mooi zo. Je valt met je neus in de boter.'

De jonge vrouw keek onzeker terwijl ze naar de anderen toe liepen, maar zodra iedereen zich had voorgesteld en Julie haar een glas champagne had aangegeven, zwol het lawaaiige gesprek weer aan en leek Sophie zich enigszins te ontspannen, ook al had

ze terwijl ze hun geklets probeerde te volgen veel weg van een toeschouwer bij een tenniswedstrijd.

Julie wachtte tot iedereen was afgeleid door pikante praatjes over het soort lingerie dat je kon kiezen voor de bruidsnacht en ging toen onopvallend van tafel. Langs de toiletten en de drukke keukens glipte ze naar de verlaten patio aan de achterkant die ze eerder had opgemerkt en ademde daar de frisse berglucht in. Nadat ze vanwege een lastminutevergadering op de zaak van haar vader vanochtend bijna haar vlucht had gemist, had ze zich hiernaartoe gehaast om alles op tijd in orde te maken voor het feest. Zodra de patiodeur achter haar dichtviel, trok ze de clip uit haar haar, zodat haar lange blonde lokken los over haar schouders vielen. Nu ze alleen was in het donker liet ze haar kaarsrechte houding een beetje los om de spanning van haar schouders te laten glijden.

Met haar vingers begon ze stukje voor stukje de stress die zich bij de vergadering van die ochtend had opgebouwd uit haar schedel te masseren. Stress vanwege de voortdurende zorgen dat ze misschien iets belangrijks vergeten was en iedereen teleur zou stellen. Stress over deze avond, die speciaal moest worden. De massage voelde weldadig en als vanzelf sloot ze haar ogen. Ze liet haar hoofd achteroverzakken en er ontsnapte haar een kreuntje.

‘Noem je dat kreunen?’

2

Vanuit de schaduwen keek Reed Lawson toe hoe de blondine zich verschrikt omdraaide. Toen hij eindelijk haar gezicht goed kon zien, moest hij al zijn wilskracht aanwenden om losjes tegen het stenen gebouw aan geleund te blijven staan. *Wat een lekker ding.* Vanuit het restaurant was ze de verlaten patio op gelopen, kreunend en zichzelf masserend op een manier waar een pornoster nog een puntje aan kon zuigen. Ze was gekleed in een roze zijden jurkje waarin haar zongebruinde benen prachtig uitkwamen, en hij had haar maar al te graag een privéshowtje voor hem laten opvoeren. Totdat dat jurkje iets te ver omhoog schoof over die sexy dijen en er een irritante steek van schuldgevoel door hem heen ging. Was hij nou maar gewoon dat stomme restaurant binnengegaan, naar het feestje waar hij zo tegen opzag. Had hij maar niet iets gezegd waardoor ze zich omdraaide.

Want nu ging hij helemaal nergens meer heen. Niet voordat hij haar van dichtbij had kunnen bekijken.

‘Sorry,’ zei ze zangerig met een zuidelijk accent dat oud geld verried. ‘Ik dacht dat ik hier alleen was.’

‘Laat dat sorry maar zitten. Ik heb van de show genoten.’ Hij zette zich af tegen de muur, stapte het licht in en keek toe terwijl ze hem de maat nam. Bij zijn niet bepaald gentlemanachtige opmerking had ze haar kin iets verder omhooggestoken, waardoor het leek of ze hem met enige verachting bekeek, wat waarschijnlijk ook echt zo was. Reed moest bijna lachen. Met die blik was hij zo vaak bekeken dat die hem even vertrouwd was als een oude vriend. *Ja, ik lijk meer op een crimineel dan op de commandant van een SWAT-team. Geef je ogen maar goed de kost, Miss Sexy Benen.*

‘Misschien had ik mijn mond moeten houden, om te kijken hoe het verder zou gaan.’

Ze keek hem aan met een sexy pruilmondje dat niet bedoeld was om hem een stijve te bezorgen, maar die kreeg hij verdomme wel. ‘Je zou diep teleurgesteld zijn.’ Het avondbriesje blies de stof van haar dunne jurk tegen haar rondingen, en hij kreunde bijna hardop. Haar ogen taxeerden hem, van top tot teen, terwijl onder de zijde haar tepels zich oprichtten. Beviel het haar wat ze zag, in tegenstelling tot de reactie die hij anders altijd kreeg van meiden zoals zij, die niet wisten hoe snel ze zich uit de voeten moesten maken? Tegen zijn zin groeide zijn belangstelling. Hij was gebio-logeerd door haar mond toen ze die weer opendeed.

‘Ik wilde even een luchtje scheppen, geen showtje geven voor iemand die in de schaduwen op de loer ligt.’

Zijn ene mondhoek ging omhoog. ‘Iemand die in de schaduwen op de loer ligt?’

Terwijl ze een geïrriteerd geluidje maakte draaide de blondine zich met een ruk op haar hoge hakken om en liep klikklakkend naar de houten balustrade. Zonder zich iets van hem aan te trekken. Of dat probeerde ze althans. Haar handen zochten zich weer een weg naar die overvloed aan lichtgekleurd haar en stapelden het met een paar schokkerige bewegingen op boven op haar hoofd, waarbij de delicate spieren van haar blote rug bewogen in het maanlicht. Zelfs van deze afstand kon Reed zien dat ze gespannen was. Waarover? *Wat maakte het uit? Ga naar binnen. Laat haar.*

In plaats daarvan vroeg hij zich af waarom ze eigenlijk naar buiten was gegaan. Hoorden vrouwen die eruitzagen zoals zij niet juist van feestjes te genieten? Die lieten zich toch in de watten leggen terwijl er wat met hen geflirt werd? Die werden toch graag bediend? Bij die laatste gedachte kwam hem een beeld voor ogen van haar die juist hém bediende, terwijl ze met dat pruilmondje wonderen verrichtte tussen zijn dijen en hij haar aanwijzingen gaf over wat hij lekker vond.

Jezus. Hij snapte niet waarom hij zich tot haar aangetrokken voelde. Met die duur uitzierende jurk en diamanten oorbellen van

haar straalde ze uit dat ze verwend en bevoorrecht was. Zulke vrouwen waren nooit zijn type geweest. Om eerlijk te zijn viel hij meestal op precies het tegenovergestelde. Vrouwen die niet duur in het onderhoud waren en die wisten hoe het werkte. Hij voelde er niets voor om tegemoet te komen aan de grillen van een of ander rijkelui-meisje uit het Zuiden dat bang was om in bed een nagel te breken. Vrouwen zoals zij maakten hun handen niet vuil aan kerels zoals hij. Dat had hij al heel snel geleerd toen hij opgroeide aan de verkeerde kant van Manchester, Tennessee. Het had hem nog niet eerder dwarsgezeten. Hij keurde dat soort vrouwen nooit een tweede blik waardig. Maar nu?

Hij kon zijn ogen niet van deze vrouw afhouden.

Ze had haar haarclip tussen haar tanden geklemd terwijl ze probeerde haar haar op te steken. Na een paar mislukte pogingen gaf ze het op en liet haar handen op de balustrade rusten. Reed liep als vanzelf naar haar toe en besloot dat als hij haar eenmaal van dichtbij had gezien, hij weer naar binnen zou gaan. Als hij eenmaal vol zicht had gekregen op haar verwaandheid, zou ze hem niet meer zoveel doen. Dan zou hij een afkeer voelen van die fraaie trekken en was hij weer vrij om te gaan en te staan waar hij wilde.

‘Heb je hulp nodig?’ De norske vraag was hem al ontglipt voordat hij hem kon tegenhouden, maar hij werd ervoor beloond met een huivering, waarbij hij kippenvel op haar nek en schouders zag verschijnen. Hij moest zijn handen tot vuisten ballen om zich ervan te weerhouden haar huid aan te raken. Die zou zacht zijn. Dat hoefde hij niet per se ook letterlijk te voelen, al zou hij dat wel dolgraag willen. *Draai je om en rol met je ogen naar me. Laten we hier een eind aan maken.*

‘Waarmee?’ Het windje dat door de bomen fluisterde overstemde haar hese vraag bijna. ‘Met mijn haar?’

Verdomme. Hij had het zich niet verbeeld. Nu ze nog steeds niet rechtsomkeert had gemaakt en weer naar binnen was gegaan, zou hij het er met iemand die hij al direct zo aantrekkelijk vond niet bij laten zitten. Kon het zijn dat er onder dat ensemble van zijde en parels een hete sekspoes schuilging? Er was maar één manier

om daarachter te komen. Hij plantte zijn handen aan weerskanten van haar op de balustrade en bracht zijn lichaam op een paar centimeter van het hare. ‘Ik hou me niet bezig met haar, elfje,’ raspte hij tegen haar oor. ‘Tenzij je wilt dat eraan wordt getrokken.’

Toen ze naar adem hapte, trok er een golf van wellust door zijn kruis. Zijn pik begon tegen de voorkant van zijn nette broek te drukken en hij zou niets liever willen dan haar met zijn heupen tegen de balustrade duwen. Misschien zelfs haar met een arm rond haar middel optillen en haar droogneuken door al hun kleren heen. Haar verleiden tot het echte werk.

Heel lichtjes – misschien uit nieuwsgierigheid – liet ze haar rug in aanraking komen met zijn borstkas. Met de nodige moeite bleef hij doodstil staan en keek over haar schouder toe hoe haar borsten rezen en daalden – dat soepele vlees dat opbolde boven het décolleté van haar jurk. Toen ze het woord nam stookte haar stem een vuurtje in hem op dat voor inwendige blaren zorgde. ‘Hoe kom je erbij dat ik dat zou willen?’

‘Als je dat moet vragen, heb je het harder nodig dan je denkt.’

Reed, die van harte hoopte dat ze het niet op een gillen zou zetten – maar tegelijkertijd ook weer wel –, bracht zijn vingertoppen in contact met de bovenkant van haar rug. Nog steeds draaide ze zich niet om of zei ze ook maar iets om hem tegen te houden. Hij kon het niet geloven dat ze zijn aanraking toeliet, en op hoeveel ongelofelijke zachtheid hij stuitte. Wie voelde er nu zo aan? Hitte trok door zijn aderen toen hij langzaam zijn vingers langs haar nek liet gaan en door haar haar woelde. Hij begon haar schedel te masseren, zoals hij haar eerder had zien doen, en liet een laag gegrom horen toen ze haar nekspieren ontspande en het volle gewicht van haar hoofd op zijn hand liet rusten. Waarmee ze hem de controle gaf. Dit keer kreunde ze niet; ze hijgde.

‘Je kunt nu maar beter zeggen dat ik moet stoppen, tenzij je erachter wilt komen wat je nodig hebt.’

‘Ik...’ Hij gaf een zacht rukje, zodat hij haar omhooggekeerde gezicht kon zien, en dat duwde hem verdomme bijna over het randje. Roze blosjes op haar wangen, een vochtige mond, haar

oogleden half dicht. Het leek wel of ze bijna klaarkwam, alleen maar door zijn hand in haar haar. Jezus, wie wás deze meid? ‘Ik...’ begon ze nog een keer ademloos.

Reed pakte haar lokken vast en gaf er een ruk aan.

Er ontsnapte haar een haperende snik en ze draaide zich van Reed af, zodat hij haar haar wel moest loslaten. Maanlicht scheen over haar opgewonden lichaam, verlichtte haar geschrokken gezicht. Zijn instinct vertelde hem dat hij zijn handen naar haar uit moest steken, maar zijn gezonde verstand zorgde ervoor dat hij bleef staan waar hij stond. Eindelijk – eindelijk dan toch – verscheen er een uitdrukking van afkeer op haar gezicht. Afkeer van hem. Jammer dat die te laat kwam. Hij stond bijna op springen door de sterke drang die ze in hem had opgeroepen.

‘Doe je wel vaker dit soort ongepaste dingen?’ spooog ze hem toe. ‘Ook als de vrouw in kwestie nul interesse heeft getoond?’

‘Babe, als dat nul interesse was, kan ik niet wachten om te zien hoe een tien eruitziet.’

Ze lachte ietwat hysterisch. ‘Volgens mij laten ze Jan en alleman in dit resort toe. Maar goed dat het zo groot is dat ik je niet meer hoef tegen te komen.’

‘Maar goed, ja,’ riep hij haar na.

O, ze zouden elkaar zeker nog wel tegenkomen. Heel snel al.

Nog steeds opgejaagd door onrust en adrenaline na haar ontmoeting met de onbekende man op de patio voegde Julie zich weer bij haar vriendinnen aan hun tafel. Wat was er in vredesnaam daar-net gebeurd? Ze moest die hele ontmoeting wel gedroomd hebben, want fatsoenlijke vrouwen lieten zich niet door vreemde mannen aan hun haar trekken. Ze lieten sowieso geen enkele man aan hun haar trekken. En ze vonden dat al helemáál geen lekker gevoel.

Zodra ze hem in het donker tegen de muur geleund had zien staan, had ze zonder hem nog een blik waardig te keuren moeten teruggaan naar het feestje. In plaats daarvan had de uitdagende

blik in zijn ogen ervoor gezorgd dat ze buiten bleef. Met zijn harde, eisende houding en oneerbiedige manier van doen had hij haar met opzet zenuwachtig willen maken. Daar had hij op gerekend. En dus had ze dat eenvoudigweg geweigerd. Grote fout. Ze kon nog steeds zijn krachtige hand in haar haar voelen, die haar ondersteunde, haar liet ontspannen... en haar vervolgens trakteeerde op een combinatie van onverwacht genot en pijn. Bij de herinnering werd haar lichaam weer warm van verlangen en ze werd zich bewust van een opwinding die zich verspreidde naar plekken waar die niet zou moeten komen. Niet vanwege die man wiens uitdagende spot nog steeds in haar oren klonk.

Haar aandacht werd getrokken doordat haar vriendinnen aan tafel allemaal een zucht slaakten. Colton, Kady's verloofde, stond met vier mannen bij de ingang te praten met de hostess. Wat deden zij hier? Haar vingers jeukten om de agenda voor de bruiloft tevoorschijn te halen en hen eraan te herinneren dat ze hun manningen ergens anders moesten gaan doen, maar Kady's tevreden glimlach weerhield haar daarvan.

'O, kijk! Daar is die lekkere schattebout van me.' Kady grimaste. 'Sorry, Sophie.'

Sophie wapperde de verontschuldiging weg. 'Dankzij deze champagne is het absoluut beter te verdragen om te moeten aanhoren hoe je mijn broer noemt.'

'Ah, heel sportief van je,' zei Kady, die om de tafel heen liep en – ietwat wankel op haar hoge hakken – met gespreide armen op haar toekomstige echtgenoot af vloog. 'Kom maar bij mama!'

Julie, die even van haar à propos was gebracht, werd gerustgesteld doordat haar vriendin zo blij was. Ze reikte naar de champagnefles, maar haar hand bleef in de lucht hangen voordat ze die kon vastpakken.

Nee, dat kon niet waar zijn. De lange, broeierige man die op de patio in de schaduwen op de loer had gelegen had zich zojuist bij het groepje aangesloten. Was hij degene die op het laatste moment aan het bruiloftsgezelschap was toegevoegd? Meteen moest ze weer denken aan de intensieve research die ze had gedaan naar

Coltons jeugdvriend. Reed Lawson, eenendertig. Ook wel bekend als de gigantische lastpost voor wie ze alles uit de kast had moeten halen toen hij er op het allerlaatste moment in had toegestemd om de festiviteiten bij te wonen. De commandant van een SWAT-team in Atlanta.

Atlanta. Dezelfde stad waar zij ook woonde. Hoe groot was de kans om elkaar in het donker tegen te komen, zo ver van hun thuisstad?

Toen Colton, de bruidegom, hem in een mannelijke omhelzing trok, compleet met veel geklap op de rug, keek Reed naar haar en knipoogde.